

Erozije budućih sjećanja;
rijeka u meni, rijeka oko mene

Jednu od ključnih strategija ljudskog preživljavanja čini poricanje, stvarajući simptome poput depresije, tromosti, koja je dio našeg iskustva neoliberalnog kapitalizma i njegovih pravila svakodnevnog ponašanja. Ono je, nažalost, i naša pasivnost suočavanja s temom klimatskog kaosa i krize. U ovom procesualnom radu, umjetnice, svaka na svoj način, pronalaze strategije kako razumjeti i pozicionirati destruktivne promjene krajolika u njihovoj neposrednoj blizini. Koliko se osjećamo slobodno o tim temama govoriti i kako se na čovjeka kao duhovno biće, odražava gutanje tuge i osjećaja nemoći? Jesmo li kao čovječanstvo navikli raditi nešto zbog rada koji je postao sam sebi svrha i cilj, bez osjećaja korisnosti? Na tu temu, antropolog David Graeber u knjizi Besmisleni poslovi, kaže: “Dosegnuta je točka u kojoj je društvena vrijedost rada obrnuto proporcionalna njegovoj ekonomskoj vrijednosti; što je nečiji rad korisniji drugima, to će onaj koji ga obavlja biti lošije plaćen.” Iako smo u tehnološkom smislu sposobni imati petnaestosatni radni tjedan, mi radimo sve više, stvarajući poslove za koje vjerujemo da ih ne bi trebali obavljati. U ovom radu umjetnice pitaju upravo suprotno pitanje: Kako bi izgledali novi poslovi vrijedni za zajednicu, za duhovni rast i obnovu veze između čovjeka i prirode? U želji da sazna više o prošlosti rijeke Save, Nikolina Butorac vodi radionice u dva staračka doma na Trešnjevci, tražeći od štićenika da joj asocijativno nacrtaju jedno pozitivno sjećanje; miris rijeke, vodu koja je zvala na kupanje, biljke koje su kraj nje rastle. Dobivene radove komponira u nova djela, kolaže, koji se nadovezuju na umjetničku intervencije Gail Hocking u praznim koritima rijeke južne Australije, podsjećajući nas na velike suše, nestašicu pitke vode i požare koji su posljednjih godina sve prisutniji. Dio rada čine i artefakti, stvoreni simbiozom prirodnog i umjetnog, uzeti s nekoliko različitih mjesta koje su umjetnice adresirale bitnima za istraživanje. Okosnica izložbe je inernacionalna kolaboracija; proživljavanje odabrane teme, bilježenja procesa nastajanja i nestajanja kroz zajedničke i osobne aktivnosti, isprepletene u izazove koji su vodili umjetnice, otvarali im mogućnosti za različite načine pozicioniranja i eksperimenta. // Nikolina Butorac

PUČKO
OTVORENO
UČILIŠTE
ZAGREB

GALERIJA CEKAO
PUČKO OTVORENO UČILIŠTE ZAGREB
CENTAR ZA KULTURU

IZDAVAČ
PUČKO OTVORENO UČILIŠTE ZAGREB

VODITELJICA GALERIJE
MARTA ŽIVIČNJAK

SAVJET GALERIJE
KORALJKA KOVAČ
IVAN SKVRCE
MARTA ŽIVIČNJAK

OBLIKOVANJE
DAMIR GAMULIN
NIVES SERTIĆ

FOTOGRAFIJE
NIKOLINA BUTORAC
GAIL HOCKING

TISAK
KVIK PRINT

NAKLADA
100

ZAGREB
SVIBANJ, 2022.

IZLOŽBA JE REALIZIRANA UZ POTPORU
MINISTARSTVA KULTURE I MEDIJA
REPUBLIKE HRVATSKE
GRADA ZAGREBA

ZAHVALJUJEMO

Nikolina Butorac (1986, Zagreb)
2012. diplomirala na odsjeku za Animirani
film i nove medije, smjer Novi mediji, pod
mentorstvom prof. Andreje Kulunčić, ALU Zg.
Od 2007. sudjeluje na brojnim skupnim
izložbama i festivalima te u performativnim
projektima i umjetničkim radionicama. Autorica
je video radova, participativnih performansa i
akcija u javnom prostoru.

www.nikolinabutorac.com

Gail Hocking (1963. Aotearoa, Novi Zeland)
2017. godine diplomirala vizualne umjetnosti na
Sveučilištu Južne Australije.
Njena umjetnička praksa pokušava vizualno
prevesti međusobne veze između tijela,
okoliša, objekata, strojeva i životinja, kako bi se
probudio osjećaj ranjivosti i prolaznosti, kroz
zajedničke naracije ljudskih i neljudskih zapleta.

www.gailhocking.com

Pučko otvoreno učilište Zagreb

Centar za kulturu

4. 5. – 25. 5. 2022.

Erozije budućih sjećanja; rijeka u meni, rijeka oko mene

galerija

CEKAO

Nikolina Butorac Gail Hocking

